

Иван Вазов

Просяк

Януарският студен вятър духаше силно навън, като дигаше сегизтогиз талази прах из Раковска улица. Стъклата на прозорците леко се тресяха и чаткаха. Пушекът от срещния комин, брулен от духлото, летеше полегато на противната посока. Безоблачната снеговита Витоша, под студените лучи на слънцето, забиваше настръхнала и измръзнала своите скалисти чуки в зимното небе.

Насреща, на плочника, стои старец просяк.

Той винаги стои там.

Дрипав, с нещастно, жалко, оглупяло от глад лице. Полите на съдраната му горна дреха се развяват от вятъра. Той често ги прибира и още повече се гуши.

Стои той на своя наблюдателен пост, неподвижен, като часовой на стража, с очи вперени в редките минавачи, на които сваля озобана кожена шапка.

Минавачите минават бързо, равнодушно; някои от тях му климват на поздравлението. Един даже фана капелата си.

И отмина.

Просякът го изпрати с поглед жалък, тъп и пак се извърна към други минавачи.

Сега идеха госпожи три, разкошно пременени. Той сваля шапката с понижен вид.

Двете го изгледаха, по всяка вероятност, без да забележат тоя нещастник. – Едната, най-хубавката, го забележи обаче, спря се и бръкна някъде в джeb на роклята, па отмина с другарките си. Очевидно, мъчно ѝ бе да тършува дребна монета в тоя студен вятър или пък не намери такава. По лицето ѝ пролетя нещо като сконфузване, като извинение пред просяка, който изпрати и трите със своя жалък, тъп и равнодушен поглед, поглед, привикнал вече така да изпраща.

Вятърът пак духна, като дигна нови облаци прах, и старецът се сви и прибра полите си с черните вкоченявали ръце. И пак гледаше за други минавачи.

София, 1904 год.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4189>]